

държа правата на беззащитната вдовица и сина ѝ отъ про-
извола на ломбардитѣ? . . .

Ансо дьо Кайо обиколи всички стаи, претърси всички
маси, скринове, долапи, подири закуската на императора.
Ала отъ храната му не бѣ останала никаква следа.

Наближава полунощъ.

Запаленитѣ бѣли воценици хвърлятъ топли сѣнки
врѣзъ неподвижното лице на Анри д'Анжу. Рѣцетѣ му се
отпушатъ въ тежъкъ покой. Кононъ дьо Бетонъ се на-
вежда, доближава ухо до сърдцето му, грабна едно огле-
далце отъ скрина, допира го до устнитѣ му. Обръща огле-
далцето. Чисто е. Нито следа отъ дѣхъ. Хълцания разчуп-
ватъ коравата, юнашка грѣдь на стария труверъ. Той пада
на колѣне и се прекръства.

Примасъ Гуерино склопява мъртвитѣ очи на Констан-
тинопольския императоръ. Всички избухватъ въ стонове и
сълзи.

Тогава Мария се изтрѣгна отъ дълбокото си вцепе-
нение. Скочи права. Съ високъ писъкъ се хвърли врѣзъ
неподвижното тѣло на съпруга си. И остана така. Сякашъ
бездиханна.

Най-сетне той бѣ неинъ . . .

Мъртавъ, тя имаше право да го обича безъ грѣхъ.
Тя бѣ вече освободена отъ клетвата си.

Ерикъ Филандъръ бѣ изпусналъ последенъ въздѣхъ.

Иниокентий III бѣ на смъртно легло.

Бориль нѣмаше вече отъ никѣде поддрѣжка. И не-
говиятъ часъ за изкупление бѣ настѣпилъ. Иоанъ можеше
вече спокойно да се върне въ бащината земя.

Коститѣ на Калояна щѣха да бѣдатъ отмѣстени.

Дълбоки, беззвучни хълцания разтърсиха цѣлото ѝ
тѣло: О! дайте пепель да посиля коститѣ си . . . Разви-
кайте по всички вѣтрове, нека разнесатъ на цѣлия свѣтъ
жестока вестъ: Анри е мъртавъ! Най-благородниятъ, най-
хубавиятъ, най-дръзновениятъ измежду всички мъже . . .
Мъртавъ . . . Мъртавъ . . .

Баронитѣ се раздвижиха неспокойни. Безмълвната
скръбъ на Мария бѣ тѣй искрена и страшна, че отново